

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 483. Usque Ad Annum 561.

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117824

§. 20. Severus Patriarcha Antiochenus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66066](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66066)

Tandem ut furentem populum deliniret, & misericordiam moveret, abjecta corona in Hippodromum processit. Multi usque ad ejus suggestum accesserunt cantantes *Trisagion*, offerentes ei Crucem, & Evangelium, simulque postulantes, ut Marinus, & Plato neci darentur. Anastasius per Præcones edici jubet, Imperium se abdicaturum, sed Regnum utique plures quam unum non capere, & unum solum sibi posse succedere. Magna deinde pollicitus est, & fidem se servaturum juravit. Populus repente, & quasi prodigio, mutatus, rogavit, ut coronam resumeret, & nihil ultra se moturum promisit. Hoc modo Seditio post triduum, ex quo concurrente in forum populo orta erat, remisit, singulis domum remeantibus. Ceterum nihil populo profuit illa commotio, nam Anastasius nihil eorum, quæ promiserat, præstitit.

§. XX.

Severus Patriarcha Antiochenus.

Interim memori mente reposuerat Anastasius, Flavianum Antiochenum, & Eliam Jerosolymitanum obstitisse, quominus, quæ ipse optabat, in Concilio Sidoniensi procederent, & Sede sua eicere utrumque decreverat. Primo aggressus est Flavianum. Monachi Duce Xenaja ex Regione, quæ Cynegica dicebatur,

Sæculum VI.
A. C. 514.

Evagr. III.
c. ult.

Sup. n. 12.
Evagr. III.
c. 32.

Sæculum VI. batur, & ex prima Syria collecti magno
A. C. 514. tumultu Antiochiam venerunt, insolenter & imperantibus similes postulantes, ut Flavianus Concilium Calcedonense, & Epistolam S. Leonis anathematizaret. Indignabatur Flavianus, cumque Monachi non ferenda impudentia Episcopum cogere vellent, populus Antiochenus in furorem versus, haud paucos Monachos necavit, & occisorum corpora in Orontem projecit. Ex Parte alia Monachi secundæ Syriæ Defensionem Flaviani sibi suscipiendam putarunt, quod is vitam Monasticam in Monasterio Regionis, quam *Tilmognon* appellabant, duxisset. Ergo Antiochiam venerunt, ut eum tuerentur, & multorum causa malorum extiterunt. Inde obtentus Imperatori datus pellendi Flavianum, eumque Petram Palæstinæ & Arabiæ conterminam urbem relegandi. In ipsius Sedem intrusus est Severus Monachus Schismaticorum Dux.

Evagr. III. Is Sozopoli in Pisidia natus, primum Beryti Causidicum egit, tum in Ecclesia S. Leoncii Martyris Tripoli in Phœnicia baptizatus est. Post hæc secessit in Monasterium inter Gazam, & Majumam positum, quo etiam concesserat Petrus Iberianus Episcopus Gazensis ordinatus a Theodosio & cum Timotheo Eluro pulsus. In hoc Monasterio Severus initio Catholicus creditus est, postea vero Concilium

Evagr. III.
c. 33.
Liberat.
brev. c. 19.

cilium Calcedonense aperte impugnavit. Sæculum VI.
A. C. 514.
Acriter non nunquam adversus ipsum disputavit Abbas Nephalius, qui cum olim in eodem errore fuisset, postea ad sanam Doctrinam redierat. Nephalius Severum & plures alios iisdem opinionibus infectos Monasterio expulit. Inde Severus ad Monasterium Romani confugit, eumque Petri Mongi Fautores Constantinopolim miserunt, ipsorum Causas tractaturum. Ibi eum novisse cœpit Imperator, & amare, ut diximus. Severus erat simpliciter Eutychanus. Non solum cum Anathemate rejiciebat Concilium Calcedonense, sed neque Hœnoticum Zenonis recipiebat. Affirmare audebat, post Incarnationem in JESU Christo unicam esse Naturam, eamque corruptibilem. Anti-Concilium Ephesinum recipiebat, quod primo in eadem Civitate celebrato æquale æstimabat, & Dioscorum eodem loco ac S. Cyrillum habebat. Dicebat, Hypostasim, & Naturam esse rem eandem. Itaque in Trinitate tres Naturas, tres Divinitates, tres Deos fingebat.

v. *S. Sabæ*
n. 56.

Anastasius, ut eo facilius Severum in Sedem Antiochenam intruderet, Ministros Aulicos misit cum magna pecuniæ vi, quam in populum spargerent. Iidem Flaviano suaserunt, ut paulisper urbe excede-

Theoph. p.
134. *Vita*
S. Sabæ.
n. 56.

Sæculum VI. cederet, (*) dum Seditio deferveret.
A. C. 514. Cumque ille exisset in locum, quem *Platanes* dicebant, sine mora Severum Episcopum Antiochenum ordinari curarunt, & Flavianum cum multis aliis partim Episcopis partim Clericis, & Monachis in Exilium miserunt. Severus ordinatus est Episcopus anno æræ Antiochenæ 561. Indictione sexta Mense *Dius*, nempe Mense Nov. anno J. C. 512. Illico undique emisit litteras suas Synodales, in quibus nominatim Concilium Calcedonense anathematizabat. Eæ vero in Palæstina non fuere receptæ, sed illi, qui attulerant, probrose ejecti. Ex Episcopis Ecclesiæ Antiochenæ subjectis aliqui seduci se passi sunt, quos inter fuit Marinus Berytenis, alii torrenti cesserunt, non nulli postquam consensissent, factum retractarunt, sicut Episcopi Ecclesiæ Apamiensis Suffraganei. Fuere, qui constanti animo Synodales Severi recipere recusarunt, atque inter hos Julianus Bostrensis, Epiphanius Tyriensis, & quidam alii numerantur. Inventi fuere, qui Ecclesias suas relinquere, quam consentire maluerunt, nempe Julianus Bostrensis, & Petrus Damascenus. Hi in Monasteria Palæstinæ se receperunt, nam Julianus S. Theodosii Discipulus fuerat. Abbas

*Epist. ad
 Aloys. ap.
 Evagr.*

(*) Hæc anticipato narrat Fleurius.

Abbas Mamas unus ex Schismaticorum Principibus, qui cum Severo Constanti-
 nopoli veram Fidem impugnaverat, & magna Imperatoris familiaritate frueba-
 tur, Severi arrogantia offensus, opera S. Sabæ ad Ecclesiæ Catholicæ Commu-
 nionem reductus est. Majora fuere Cosmi Episcopi Epiphaniæ ad Orontem
 fluvium, & Severiani Arethusani Vicini ejus molimina; his enim satis non fuit
 a Communione Severi recedere, sed ei Antiochiam Decretum Depositionis mi-
 serunt. Usi sunt opera Aureliani Ecclesiæ Epiphaniensis Archidiaconi, qui hac
 Legatione fungeretur. Is, cum time-
 ret Severi Potentiam, ubi Antiochiam
 pervenit, sceminarum vestimenta induit,
 earumque gestus, & ritus imitabatur,
 caput longo velamine, quod ad umbili-
 cum dependebat, contexerat. Ita inter
 suspiria, & lamenta Severo, ædibus e-
 gredienti, Sententiam Depositionis tra-
 didit, ac si esset libellus supplex. Mox
 multitudini immixtus fuga se proripuit,
 priusquam Severus libellum perlegisset.
 Re ista comperta Imperator Asiatico
 Phœnicix ad Libanum Præfecto man-
 davit, ut Cosmum, & Severianum Sedi-
 bus suis pelleret. Ille videns, maximum
 Sectatorum numerum esse Episcopis,
 quos præterea Civitatum incolæ strenue
 essent defensuri, rescripsit, viros sine cæ-
 de,

Sæculum VI.
 A. C. 514.

Vit. S. Sabæ
 n. 55.

Evagr. III.
 c. 34.

Sæculum VI. de, & sanguine expelli non posse. Imperator respondit, nolle se, ut vel guttula sanguinis funderetur.

A.C. 514.

n. 56.

Quia igitur Elias Patriarcha Jerosolymitanus Epistolas Synodales Severi recipere recufaverat, is Epistolas easdem Mense Majo sexta Indictione nempe anno 513. denuo ad Eliam misit cum quibusdam Clericis & militaribus Imperatoris Ministris, qui rem hanc vi extorquerent. Quod ubi ad S. Sabam delatum, Jerosolymam venit cum ceteris Deserti Abbatibus, illos, qui litteras Severi attulerant, urbe expulit, cumque undecunque magnam Monachorum multitudinem ad Montem Calvariaë, populumque Jerosolymitanum congregasset, clamabant: *Anathema Severo, & omnibus illis, qui cum ipso communicant*, præsentibus, & audientibus Magistrianis, Ducibus, & Militibus, quos Imperator miserat.

Theoët. lect.
II. p. 564.

Severus etiam *Almondar* Ducem Saracenorum, qui Persis parebant, in suas partes pertrahere adlaborabat. *Almondar* Romanorum, id est Græcorum, agros in Arabia, & Palæstina, depopulabatur. Credibile vero est, S. Sabæ aliorumque Monachorum, qui in Palæstina degebant, miraculis permotum ab Eutychianis abhorruisse; nam conversus est, & a Catholicis baptizatus. Severus misit ad eum

eum duos Episcopos, qui Neophytum Sæculum VI.
 perverterent, quibus ille dixit: *Modo* A. C. 514.
Epistolæ mihi redditæ sunt, in quibus Theoph. an.
nunciatur, S. Michaelem Archangelum 22. p. 137.
fatis functum esse; cumque ipsi respon-
derent, Rem hanc esse impossibilem, ad-
didit: Quo igitur pacto Jesus Christus
si purus Deus fuit, & Naturam Huma-
nam non habuit pro nobis crucifixus est,
cum nec Angelus mori possit? His rubo-
re suffusos dimisit.

§. XXI.

Imperator Papæ scribit.

Interea Vitaliano omnia prospere pro- Theoph. an.
 cedebant. Is armis arreptis multas 23. Mar cell
 Imperatoris copias delevit, pecunias & Chr. an. 51.
 arma Anastasii exercitibus destinata oc-
 cupavit, & Nepotem ejus Hipacium ce-
 pit. Tandem Thracia, Scythia, & Mœ-
 sia in potestatem redactis ante urbis Con-
 stantinopolitanæ portas castra posuit.
 Tunc vero Imperator Anastasius rebus
 desperatis emisit ad Vitalianum Senato-
 res, qui Pacem poscerent, & suo nomine
 promitterent, se Episcopos Exules revo-
 caturum. Vitalianus ante omnia con-
 ditionem præscripsit, ut Macedonius
 Constantinopolitanus, & Flavianus An-
 tiochenus, suis Sedibus redderentur. Con-
 cilium Generale congregaretur, cui Pa-
 pa interesset, & tot in Catholicos ad-